

Deze beschrijving van den sergeant-schrijver, door bootsman Klabberdos, was werkelijk zeer juist. De heer Hazelhoff, bijgenaamd Johannes Klankverloren, had werkelijk een „hooge fatsoenlijkheid” over hem, zoolang hij bij zijn positieven was, maar aan den wal zijnde, bracht de drank hem gewoonlijk tot een rampzalig uiteinde.

Dezen keer echter zou het beter afloopen.

„Hoor eens sergeant” zei de bootsman tegen hem „nou gaan we met z'n beiden het binnenland in, en we komen straks in communicatie met allerhande soort van menschen, en dus, nou wou ik graag dat we dezen keer, ons heelemaal aanstelden als burgers van den wal, en als menschen die een zekere titelatuur hebben in de wereld . . . „WelEdelen Heer Klabberdos.” Wablijf!?”

„Bootsman”, zei de sergeant, „dat vind ik een uitstekend idee, maar dan zou ik toch voorstellen, dat we eerst behoorlijk een burgerkleedij aannemen . . .”

„In politiek? Dat's goed. Daar heb ik niets op tegen. Maar ik kan er toch mijn pet wel bij ophouden? — Die zit me gemakkelijker.”

„Dat moet jij weten,” zei de sergeant, „maar ik zet er een hoed bij op.”

En zoo kwam het, dat men den volgenden dag den sergeant en den bootsman in Amsterdam een kleeding-magazijn zag binnenstappen.

„Zie je,” had de sergeant gezegd, „daar kom je nou binnen, en je zegt tegen zoo'n kerel: kleed me aan, — geef me een gekleed costuum, zoo noemen ze dat. — Nu, dat doet hij, en dan kom je er heelemaal gepolitoerd weer uit”

„Nou,” zei de bootsman „die grap moeten we eens hebben, — maar dan moet jij je maar eerst laten behandelen, — dan ga ik op een stoel zitten, om er naar te kijken, hoe of het je lijkt.”

„Zie je,” zei de bootsman later „ronduit gezegd, ik had er eigenlijk niet veel zin in, want ik heb het liefst maar m'n eigen spullen aan; maar . . . als 't noodig mocht wezen, nu, dan kon ik er ook wel toe reseleveeren.

Nu, we kwamen daar binnen, — en daar komen dadelijk zoo'n stuk of wat van die magere, witte kerels op ons af.

Wat is het toch raar volk, zulke kleermakers! Dat draaide om ons heen en dat was dadelijk een getrek en een geplooi . . . Ik zeg: huila! vast wat . . . Hij eerst . . . Geef me een stoel en blijf me van m'n lichaam af. Als 'k wat noodig heb, zal ik 't je wel zeggen.

En toen begonnen ze dan met de sergeant. Nu, ik moet zeggen, dat deden ze netjes. In minder dan geen tijd was het heelemaal een meneer van den wal, met een blauw zijden doek om z'n hals, met witte stippeltjes er op. Dat mag ik nou niet erg graag lijen, maar de sergeant zei: „dat hoort er bij, dat dragen ze allemaal aan den wal, als er wat fatsoen in zit. — „Nou, zeg ik, dan moet ik ook maar onder het mes.”

„Geef mij nu ook eens zoo'n spulletje, zei ik tegen die kerels.

Maar toen keken ze mij aan en ze zeiden tegen me: u zijt nogal zwaar, nog al breed van gebouw.